

baade det Kød, der er forsynet med første Klasses, og det, der er forsynet med anden Klasses Stempel, skal være undergivet de samme Regler, det skal altsaa kun kunne forhandles i den vedkommende Kommune eller i Kommuner, der ingen Kontrol har; og Kød, som slagtes udenfor Kommuner med Kødkontrol, maa kun forhandles i selve Kommunen eller i andre Kommuner uden Kødkontrol.

Naar man ser paa disse Hovedregler i det foreliggende Lovforslag, forbyrder det jo en, at man fra Socialdemokratiets Side har afvejet fra de forskellige Bestemmelser, man i 1920 ønskede indført paa dette Omraade. Den samme Mand, som i 1920 var Ordfører for Socialdemokratiet, har ogsaa i Dag været Ordfører for Regeringspartiet og følte sig øjensynlig noget ilde berørt over at skulle forsvare dette Lovforslag, som sikkert efter hans Mening er meget ringere end det Forslag, han i 1920 stod paa denne samme Talerstol og forsvarede.

Hvad var det, man krævede den Gang? Da krævede man, at der skulde være Kødkontrol i samtlige Kommuner i Landet. Dette er man gaaet bort fra i det foreliggende Lovforslag. Den højtærede Landbrugsminister har aabenbart stukket Fingeren i Jorden og lugtet, hvor han var, og han har derfor fremsat et Lovforslag af en noget anden Beskaffenhed end det i 1920.

I denne Forbindelse kan jeg ikke undlade at dvæle et Øjeblik ved, hvad det var, der skete i 1920. Der skete dette, at først saa man et Lovforslag blive lagt paa Tingets Bord af den daværende Justitsminister Zahle, og dette Lovforslag vandt absolut Tilslutning saavel fra radikal Side som fra Socialdemokratiets Side. Fra Partiet Venstres Side stillede man sig noget afvisende. Ikke desto mindre fremsatte Partiet Venstres Justitsminister faa Maaneder efter akkurat det samme Forslag, og jeg maa sige, at det har forbavset mig at høre Venstres Ordfører (Hedelund) i Dag tage saa absolut Afstand fra dette Forslag, der efter min Mening ikke er saa vidtgaaende som det Lovforslag, Venstres egen Justitsminister fremsatte i 1920. Det maa selvfølgelig være lidt ubehageligt for Partiet Venstre nu gennem sin Ordfører at skulle aabenbare, at man har været ganske utilfreds med en Handling, Venstres egen Justitsminister foretog; men det bliver selvfølgelig en Sag, Partiet Venstre maa afgøre med sig selv, den vedrører ikke os andre, det kan selvfølgelig kun mere, ganske uvilkaarligt, at se, hvorledes et politisk ret stort Parti her i Salen kan komme i en Forlegenhed, der

hidrører fra egen Ubehændighed, som jo ikke er ganske ualmindelig.

For øvrigt vil jeg sige om det foreliggende Lovforslag, at det efter min og mit Partis Mening indeholder flere gode Bestemmelser, som der er Grund til nærmere at overveje, og jeg vil derfor haabe, at der i et Udvalg maa blive Anledning til nærmere at drøfte, hvilke forskellige Foranstaltninger man skal gaa til for at skabe en betryggende Ordning for alle de Mennesker, som skal nyde Kød her i Landet. Der er særlig een Ting, som jeg synes, man ikke kan komme bort fra, det er, at man maa sikre Befolkningen, at det Kød, som overhovedet bliver stemplet, har været underkastet Kontrol saavel forud for Slagtingen som efter Slagtingen; thi hvis ikke dette har været Tilfældet, er Kontrollen i Virkeligheden ikke meget værd. Det er ganske afgørende for al Kontrol med Kød, at man har forvissat sig om, at det Dyr, der slagtes, har været sundt i Slagtingsøjeblikket, og dernæst, at Kødet efter Slagtingen er i en saadan Sundhedstilstand, at det er egnet til Menneskeføde.

Disse Bestræbelser vil vi fra vor Side være med til at støtte, men derfra og saa til at gaa med til Lovforslaget, saaledes som det foreligger, er der et ganske overordentlig stort Spring.

Der er visse Ting i Lovforslag, som jeg ønsker nærmere at berøre. Jeg vil i denne Forbindelse dog først indskyde en Bemærkning om Slagtehus i al Almindelighed. Jeg tillægger det ikke nogen afgørende Betydning, om Slagtning foregaar i et offentligt Slagtehus eller et privat Slagtehus, naar det sidste er offentlig Kontrol underkastet. Det er nemlig det afgørende, at det offentlige har Tilsyn med de Steder, hvor Slagtning finder Sted. Man kan med Rette stille det Krav, at Slagtning ikke maa foregaa uden under et saadant offentligt Tilsyn. Det naturligste vilde være, at det var Politimyndighederne, der havde Adgang til at forvise sig om, at Slagtning foregaa under betryggende Former. Men naar det sker, mener jeg ikke, at der, som her gøres, bør gøres en saa væsentlig Forskel paa Kød, der er slagtet i offentlige Slagtehus, og Kød, slagtet i private Slagtehus.

I § 2 er der indsat en Bestemmelse, som jeg hilser med Glæde, nemlig at Landbrugsministeren bemyndiges til at træffe Afgørelse med Hensyn til, „hvorvidt udenlandsk Kød og Slagteaffald, hvad enten det er fersk, derunder frossen, saltet, røget eller tilberedt, maa forhandles her i Landet, og i bekræftende Fald fastsætte de Regler,